Arta între temă și culoare

On August 09, 2016

În leadership nu este de ajuns să alegi o temă „default", mai trebuie să găsești și acele culori predominante de tip „model consequence relations" vizibile doar pentru cunoscători.

Toate temele sunt similare, constată Eisenstein, deoarece trecutul impregnat de culoare este inevitabil imaginat alții, la granița dintre Evul Mediu și Renaștere.

Un redactor al Direcției generale a cinematografiei îi face o propunere neașteptată: să realizeze un film despre lupta împotriva ciumei. Propunerea i se pare absurdă. Toată lumea insistă pentru folosirea culorii. Eisenstein se gândește totuși la proiect. Ospățul în timpul ciumei devine episodul unic care-l interesează. Nu un film în culori, ci un film despre culoarea neagră: negrul ciumei care se întinde și inundă totul, carnavalul pestriț înghițit de negrul șuvoiurilor cortegiilor funebre.

*Este aici o revenire a aceleiași teme a fatalității oarbe care invadează totul. Face și schițe în acest sens. Dar după scurtă vreme abandonează ideea. Toate aceste planuri nu sunt pe placul lui, în ciuda pitorescului exterior, pentru că el caută o temă în care culoarea să nu fie un element ornamental, ci să devină o calitate dramaturgică necesară, crescută din interiorul temei. **

Leadership: Poți să găsești o variantă de abordare a creației în care culoarea să nu fie un element ornamental, ci să devină o calitate necesară, crescută din interiorul temei?

Îndatoririle unui artist, care știe să facă din însăși viziunea lui o adevărata capodoperă, pot fi susținute cu ajutorul concepțiilor unitare privind raporturile dintre titlul temei alese, conținutul ei, cerințele ei și variantele ei de interpretare ca simbol al cunoașterii, create prin consecințele diferitelor surse de referință abordate.

Tema este rezultatul receptării și prelucrării unor informații, imagini, idei, provenite în mare parte din realitate, plasate pe fondul unui decor intuit, sugerat sau dezvăluit în urma unei descoperiri. Ea reprezintă este ideea principală dezvoltată într-o operă. Receptarea unei imagini a cărei temă scoate în evidență culoarea, trebuie să fie rezultatul unei realități prelucrate artistuc și plasată pe fondul unei descoperiri noi despre viață (de exemplu). În timp ce unei idei dezvăluite prin intermediul unei teme despre moarte, pe decorul unei nuanțe de gri sau negru sugerând durata de viață a unui eveniment mortuar, îi lipsește acea sclipire care să facă diferența dintre o valoare autentică și o ratare.

Însă nu trebuie să omitem, dat fiindcă tehnica și execuția o cer constant în privința concepției lucrării prezentate, că întotdeauna în vârtejul amețitor al exprimării prin mijloace artistice se păstrează un fir unificator: dorința de revanșă a fanteziei asupra realității constrângătoare.

Leadership: Baza tematică a temei principale pe care o tratezi, poate să fie aplicată și la legăturile dintre un tabloul principal și un tablou secundar, încât creația să capete semnificații multiple?

Aici intervine culoarea. Dacă aș putea să trăiesc o mie de vieți, ale căror sensuri suprapuse în mod absolut numai un artist le-ar putea surprinde în lucrările sale, cred că aș reuși să

împărtășesc numai 1% din cunoașterea pe care am avut prilejul s-o dobândesc până în prezent. Iar acest procent se micșorează pe măsura creșterii exponențiale a experienței și a informațiilor. Infinitul este forma minții de a reorganiza continuu materia.

Imensa sarcina a culorilor, mai ales în erupția fanteziei artistice, este de a domina și de a armoniza această vastă materie, mereu în mișcare, surprinzând alternanța între natură, știință și estetică, între emoții (dragoste și ură), între însușirile predominante ale caracterului (viciul său virtutea), etc. Culorile, atribuite unor elemente primordiale, adesea opuse, marchează printr-o tușă mai susținută sau mai subtilă tot ce poate să apară disparat sau divers în seninătatea rațională a armoniei constructive.

Leadershipul, precum arta, este o dezvoltare a temei prin culoare. El cuprinde în gigantica sa „ramă" realitatea și ficțiunea în funcție de rezultatul fuzionării eterogenului cu insolitul. Culoarea este ceea ce inserezi în spațiul unei realități închipuite, așa încât realitatea să capete nota de firesc și naturalețe a unei atitudini avangardiste care reușește să lase privitorii cu gura căscată.

În leadership nu este de ajuns să alegi o temă „default", mai trebuie să găsești și acele culori predominante de tip „model consequence relations" care să fie vizibile doar pentru cunoscători.

Culoarea poate să devină o calitate necesară, crescută din interiorul temei, doar dacă efectul pe care îl produce prin maximizarea emoțiilor, măsurat prin intermediul corelației cu o lege de compoziție, devine cauza principală a accesului la profunzimile ideii inițiale.

Cine reușește să găsească o variantă de abordare a creației în care culoarea să nu fie doar un element ornamental, ci să devină o calitate necesară, crescută din interiorul temei, nu este doar un bun cunoscător și evaluator al artei. Ci, dincolo de meritul referitor la capacitatea de a parcurge și de a reface traseul compoziției, el este un artist care poate să exprime mai puternic un concept unitar al artei, caracterizat prin proprietăți de esență.

Leadershipul este o versiune majoră a temei principale cu care artistul își prezintă demersul artistic, cu tușă susținută și subtilă, drept un fel de confesional care retrezește amintiri despre ce înseamnă să fii inițiat într-un univers fascinant numit: CREAŢIE.

Arta între temă și culoare se afirmă ca o putere a forțelor ascunse ce se agită în adâncul perspectivelor de înțelegere a modului în care iau naștere și funcționează marile reguli ale științei expunerii ideilor. Aceste reguli își au obârșia în următoarea condiție: între idee și materie există întotdeauna o filosofie care pune semnul egalității între concepte diferite.

* Notă: Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/arta-intre-tema-si-culoare.html